

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 7C/14/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513205392
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Šimonová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2016:2513205392.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ingrid Šimonovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XX, M., o zaplatenie 792,26 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Návrh sa zamieťa.

II. Odporkyni sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu návrhom podaným na tunajšom súde dňa 15.04.2013 domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu na zaplatenie sumy 792,26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 353,01 eur od 25.03.2011 do zaplatenia a náhradu trov konania. V odôvodnení návrhu uviedol, že právny predchodca navrhovateľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzavrel s odporkyňou dňa 02.12.2004 zmluvu č. XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu navrhovateľa v znení ich dodatkov. Na základe uvedenej zmluvy poskytol právny predchodca navrhovateľa odporkyni peňažné prostriedky, pričom podmienky čerpania, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach. Vzhľadom na to, že odporkyňa neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoje povinnosti podľa zmluvy, právny predchodca navrhovateľa odstúpil od zmluvy a vyzval odporkyňu na úhradu dlžnej sumy. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2011 bola pohľadávka právneho predchodcu navrhovateľa postúpená na navrhovateľa. Ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka sumu 792,26 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 353,01 eur, z riadneho úroku vo výške 260,98 eur a z úroku z omeškania vo výške 178,27 eur. Uviedol, že odporkyňa uznala vyššie uvedený záväzok v dohode o uznaní záväzku, pričom uznala aj náklady inkasného konania, ktoré si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Navrhovateľ uviedol, že si uplatňuje zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 25.03.2011, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávok.

Odporkyni bol do vlastných rúk doručený opis návrhu spolu s prílohami a uznesením, v ktorom jej súd uložil povinnosť vyjadriť sa k návrhu. Odporkyňa sa k návrhu nevyjadřila.

Podľa § 115a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p., ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

bez nariadenia
na úradnej tabuli

Súd prejednal vec v zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, nakoľko ide o drobný spor a z návrhu na začatie konania, zo zmluvy o vydaní a používaní bankovej platobnej karty č. XXXXXXXXXX zo dňa 02.12.2004, z dodatku k tejto zmluve zo dňa 02.12.2004, z obchodných podmienok pre kreditné karty poskytovaných spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., z dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 25.10.2012, zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 24.03.2011, z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 24.03.2011, z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 12.04.2011, z podacieho hárku zo dňa 27.04.2011, z pokusu o zmier zo dňa 26.03.2013, z odpovede na výzvu zo dňa 13.12.2013, ako aj z ostatného obsahu spisu zistil nasledovný skutkový stav.

Právny predchodca navrhovateľa ako právnická osoba uzatvoril s odporkyňou ako spotrebiteľom dňa 02.12.2004 zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a dodatok k tejto zmluve, ktorej súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky pre kreditné karty. Na základe predmetnej zmluvy poskytol právny predchodca navrhovateľa odporkyni platobnú kartu s úverovým rámcom vo výške 331,94 eur (pôvodne 10.000,- Sk) s dohodnutou úrokovou sadzbou 17,50 % ročne platnou v deň podpisu zmluvy (išlo o premenlivú úrokovú sadzbu).

V zmysle čl. III bod 1 dodatku k zmluve, banka na základe tejto zmluvy vydá držiteľovi karty platobnú kartu ku kartovému účtu a poskytne mu peňažné prostriedky vo výške kartového rámca za podmienok stanovených touto zmluvou.

V zmysle čl. III. bod 4 dodatku k zmluve, držiteľ karty je povinný pravidelne mesačne, vždy k 15. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, poukazovať bezhotovostným prevodom na kartový účet peňažné prostriedky vo výške najmenej 5 % kartového rámca, t.j. 500,- Sk, a to až do splatenia pohľadávky. V zmysle čl. III. bod 6 dodatku k zmluve, ak dôjde k prečerpaniu kartového rámca v čase pred termínom konečnej splatnosti, banka je oprávnená zrealizovať Zákaz na platobnú kartu a banka je tiež oprávnená požadovať zaplatenie úroku a úroku z prečerpania vo výške určenej bankou zverejnením zo sumy, o ktorú je rozsah čerpaných peňažných prostriedkov vyšší ako kartový rámec.

V zmysle čl. III. bod 9 dodatku k zmluve, zmluvné strany sa dohodli, že banka v prípade omeškania držiteľa karty s poukazovaním peňažných prostriedkov na kartový účet vo výške stanovenej v bode 4 tohto dodatku je oprávnená, nie však povinná požadovať zaplatenie úrokov z omeškania.

V zmysle čl. III. bod 10 dodatku k zmluve, v prípade omeškania držiteľa karty so splatením celej pohľadávky, je banka oprávnená požadovať zaplatenie úroku z omeškania vo výške určenej bankou zverejnením a držiteľ karty je povinný úrok z omeškania zaplatiť.

V zmysle bodu 5.9 obchodných podmienok pre kreditné karty, v prípade omeškania klienta so splnením akejkoľvek povinnosti voči Banke, najmä so zaplatením min. splátky, je banka oprávnená zrealizovať Zákaz na platobnú kartu, a to na všetky kreditné karty vydané ku kartovému účtu ku ktorému je vydaná hlavná karta, požadovať zaplatenie celej pohľadávky v lehote určenej bankou (t.j. vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a prípadne tiež vypovedať zmluvu o kreditnej karte.

Odporkyňa riadne a včas nesplácala mesačné splátky a dostala sa do omeškania.

Zmluvou o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 24.03.2011 bola pohľadávka právneho predchodcu navrhovateľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uplatňovaná v konaní vo výške 792,26 eur postúpená na navrhovateľa, pričom v zmysle prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok XXXX/XXXX/CE zo dňa 24.03.2011 bol ku dňa 24.03.2011 počet dní omeškania odporkyne 1239.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 12.04.2011 právny predchodca navrhovateľa oznámil odporkyni postúpenie pohľadávky. Navrhovateľ uzavrel s odporkyňou dňa 25.10.2012 dohodu o uznaní

záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Následne navrhovateľ pokusom o zmier zo dňa 26.03.2013 vyzval odporkyňu za zaplatenie dlžnej sumy v celkovej výške 856,06 eur najneskôr do 02.04.2013.

Žalovanú sumu vo výške 792,26 eur navrhovateľ špecifikoval ako: istina 353,01 eur, riadny úrok 260,98 eur a úrok z omeškania vo výške 178,27 eur.

Podľa § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá..

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka znení účinnom v čase rozhodovania súdu, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 o bankách z znení účinnom do 31.12.2008, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“), na účely tohto zákona sa rozumie: a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti, b) predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby.

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bola dňa 02.12.2004 platne uzavretá zmluva o vydaní a používaní bankovej platobnej karty, ktorú súd, posudzujúc ju podľa obsahu hlavných záväzkov, posúdil ako nepomenovanú zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, avšak súčasne na ňu nahliadal ako na zmluvu spotrebiteľskú v zmysle zhora citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, keďže právny predchodca navrhovateľa pri jej uzatváraní a plnení z nej konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (ktorá skutočnosť vyplýva z jeho výpisu z obchodného registra), zatiaľ čo odporkyňa ako fyzická osoba - nepodnikateľ nie (z obsahu zmluvy ani z ostatných listinných dôkazov nevyplýva iný záver). Z formy a obsahu zmluvy je navyše zrejmé, že záväzkový vzťah bol založený formulárovou (typovou, štandardizovanou) zmluvou, ktorej text bol právnym predchodcom navrhovateľa vopred pripravený za účelom jeho použitia vo viacerých prípadoch, a ktorej obsah odporkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť. Na základe uvedeného preto súd posudzoval nárok uplatnený v tomto konaní za použitia právnych noriem prijatých za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v záväzkovom vzťahu s dodávateľom.

Keďže prejednávaná vec má spotrebiteľský charakter, súd poukazujúc na citované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd k uvedenému postupu dodáva, že v tomto prípade neboli k ustanoveniu § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení prijaté prechodné ustanovenia, v dôsledku ktorej skutočnosti je potrebné toto ustanovenie aplikovať aj na právne vzťahy založené pred dňom jeho účinnosti.

Predmetom tohto konania je pohľadávka, ktorá bola na navrhovateľa postúpená bankou.

Pred hodnotením oprávnenosti uplatneného práva sa súd musel zaoberať tým, či navrhovateľ je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplata peňažnej pohľadávky proti odporkyni na základe predmetnej zmluvy. Súd skúma aktívnu vecnú legitimáciu navrhovateľa/žalobcu a pasívnu vecnú legitimáciu odporcu/žalovaného z úradnej povinnosti. Aktívnu vecnú legitimáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok) respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 205/2009 zo dňa 29. 06. 2010). Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak navrhovateľ/žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od odporcu/žalovaného uplatnené v konaní. V opačnom prípade súd návrh zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa/žalobcu.

Ustanovenie § 524 Občianskeho zákonníka priznáva veriteľovi právo postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka písomnou zmluvou inému subjektu. Postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa, novým veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Stanovená obligatórna písomná forma zmluvy o postúpení pohľadávok bola v danom prípade splnená.

Keďže pôvodný veriteľ je bankou, zákonodarcom sú stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. V zmysle ustanovenia § 92 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškaných splátok pohľadávky a klient, teda dlžník je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Tieto predpoklady musia

byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (obdobne napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.5.2014 sp. zn. 6Co/119/2013).

V konaní bolo preukázané, že dňa 24.03.2011 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a postupníkom - navrhovateľom, ktorej predmetom bolo aj postúpenie pohľadávky voči odporkyňi. Navrhovateľ však nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky vyzval odporkyňu na splnenie peňažného záväzku.

Keďže navrhovateľ nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na navrhovateľa písomne vyzval odporkyňu na splnenie peňažného záväzku, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2011 je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 7 (pozn. súdu: neskôr ods. 8) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

V prípade, že by aj všeobecné podmienky banky obsahovali úpravu ohľadom postúpenia pohľadávky odchylnú od zákona v neprospech spotrebiteľa, súd by následne vyhodnotil tieto ustanovenia ako neprijateľné podmienky a teda neplatné.

Súd ďalej osobitne skúmal povinnosť odporkyne plniť navrhovateľovi titulom dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorú odporkyňa podpísala dňa 25.10.2012. V tejto dohode súčasne odporkyňa v bode 2.1 vyhlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Súd má za to, že uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku je inštitútom legálnym a zákonom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento charakter nestráca ani keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu.

V prejednávanej veci však ide predovšetkým o otázku akým spôsobom tento úkon dlžníka - spotrebiteľa vznikol. Ak by vznikol zo slobodnej vôle spotrebiteľa (napr. aj z dôvodu aby spotrebiteľ nebol vedený ako neplatič a mohol sa uchádzať o iný úver), tak napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa by súd voči jeho platnosti namietat' nemohol.

Z činnosti súdu je známe, že navrhovateľ iniciuje podpísanie ním vopred pripravených formulárov, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre nich zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku, ktorý dlžníkom na rozdiel od dohody o splátkach už výslovne neinterpretoval. V uvedených súvislostiach tak nejde o nič iné ako znevýhodnenie spotrebiteľa, pretože dlžník podpísaním dohody nič nezískal ale naopak, naoko „vlastným“ úkonom si z vôle navrhovateľa svoje postavenie podstatne zhoršil.

Aj z ďalších právnych súvislostí vyplýva, že dohoda o splátkach nebola zo strany navrhovateľa žiadnym dobrodením, ale naopak navrhovateľ napriek vedomosti účinkov, ktoré dosahuje (resp. sa snaží dosiahnuť) v podobe obnoviteľnosti nároku neposkytol odporkyňi žiadny benefit (napr. v podobe odpustenia úrokov z omeškania, poplatkov, časti istiny a pod.), ale naopak do dôsledkov vylúčil aj dispozitívne ustanovenie (toto vylúčenie je však v rozpore s § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka) § 521 Občianskeho zákonníka - ak dôjde k dohode o tom, že sa už splatný dlh bude plniť v splátkach, a ak veriteľ chce, aby dlžník v splátkach plnil aj úroky z omeškania, musí sa to výslovne dohodnúť (NS ČR sp. zn. 32 Odo 860/2005 - treba rozlišovať medzi úrokmi z omeškania od pôvodnej splatnosti do účinnosti dohody, úrokmi z omeškania od účinnosti dohody do splatnosti dohodnutých splátok a úrokmi z omeškania za omeškание po splatnosti splátok. Na úroky z omeškania za omeškание od účinnosti dohody podľa § 521 Občianskeho zákonníka do splatnosti jednotlivých splátok má veriteľ voči dlžníkovi nárok iba vtedy, ak je to medzi veriteľom a dlžníkom výslovne dohodnuté) tým, že v čl. 3 bode 3.1 veta prvá dohody uviedol, že dlžník sa zaväzuje k úhrade príslušenstva pohľadávky vyplývajúceho zo zmluvy a narastajúcich úrokov z omeškania počas splácania.

Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Ide tu predovšetkým o aspekt zmluvnej slobody spočívajúci v slobodnom určovaní obsahu zmluvy zmluvnými stranami. Uvedený aspekt zmluvnej slobody, tak ako zmluvná sloboda sama, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Jedným z takýchto limitov, ktorý zákon stavia do cesty zmluvnej slobode, je aj inštitút dobrých mravov. Je potom nesprávny záver, že obsah právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, lebo bol výsledkom konsenzu zmluvných strán.

Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon tiež neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a to i v prípade, že samotný obsah tohto právneho úkonu v rozpore s dobrými mravmi nie je.

Súd poukazuje ďalej na to, že aj samotná navrhovateľom vypracovaná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je pre bežného spotrebiteľa v dôsledku (či už úmyselne alebo nevedome) nejednotnej terminológie máťúca, kde obsahuje pojem „uznanie záväzku“ ale v čl. 2 bode 2.1 poslednej vete deklaruje, že dlžník má vedomosť o premlčaní „dlhu“. Spotrebiteľ tak nemusí vedieť, že pojem záväzok v právnej terminológii môže znamenať a) záväzkový vzťah ako taký, b) jednotlivú povinnosť zo záväzkového vzťahu alebo c) záväzok v zmysle dlhu.

Súd teda uzatvára, že dohodu, z ktorej navrhovateľ odvodzuje nepremlčateľnosť svojho nároku, považuje podľa § 3, § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú, postup navrhovateľa je jednoznačne nekalou obchodnou praktikou a dohoda ako taká je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove napr.: 11Co/37/2012, 3Co/49/2012, 5Co/69/2012)

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd návrh zamietol jednak z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie a taktiež z dôvodu premlčania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

V konaní úspešnej odporkyne súd náhradu trov konania nepriznal, pretože si náhradu trov konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu nevyplýva, že by jej nejaké trovy vznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci,

pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.). Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.